

36 - Woensdag 22 Mei 2019

Gisteren kreeg ik een reactie dat het leuk was om mijn stukjes te lezen. Dit is het mooiste compliment wat ik maar kan krijgen. De stukjes gaan over een vrij serieus onderwerp, en als ik dan bij “de lezer” alsnog een glimlach op het gezicht kan krijgen maakt dat me trots.

Natuurlijk is het een zwaar onderwerp, maar als je niet meer kan lachen, dan maak je het alleen maar zwaarder. Door mijn manier van schrijven en praten over kanker, hoop ik ook de drempel te verlagen en het taboe te doorbreken. Ik fluister al bijna 28 jaar, maar ik merk dat mensen met een normale stem zodra ze het woord kanker in hun mond nemen, ook vaak automatisch gaan fluisteren alsof niemand het mag horen. (Dan heb ik het over de ziekte, en niet over de tribune ☺)

Ik ben heel open over mijn situatie. De stukjes die ik schrijf zijn voor mij een uitlaatklep, maar als ik daardoor mensen kan laten lachen over een onderwerp wat eigenlijk niet grappig is, dan maakt dat de

stukjes niet alleen belangrijk voor mij, maar ook voor mijn omgeving. Het zou ook mooi zijn als mensen die het even niet meer zien zitten, er kracht uit kunnen halen.

Ik heb het al eerder gezegd, en ik blijf het herhalen. Het beste medicijn ben je zelf. Als je zelf de wil hebt om er iets aan te doen, dan scheelt dat de helft!

Natuurlijk kan ik niet elke dag een grappig stukje schrijven. Ik heb ook mindere dagen gehad, en er zullen zeker nog wel een paar van die dagen volgen. Het belangrijkste is dan om de situatie zo snel mogelijk weer van de positieve kant te zien en vooruit te kijken.

Vanmiddag moet ik weer naar het ziekenhuis. Hier zal niets bijzonders uit voortkomen, maar ik hoop wel op iets zwaardere pijnstilling voor de sonde in mijn maag in plaats van de paracetamol. Ik ga waarschijnlijk op de motor. Vol gas door de stad, en als ze me dan aan willen houden, steek ik lekker mijn tong uit.....